

Μέγα βάθρον άπλοῦν, μαρμαίρου λευκοῦ, πλ. 1.18, ὕψ. 0.41, πάλ. 0.75, φέρου ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας τετραγώνων κοιλότητα καὶ ἑτέραν ἔχουσαν σχῆμα ποδὸς ἀνθρωπίνου εἰς ἐφαρμογὴν τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ἀγάλματος. Εὐρέθη μεταξὺ τῶν πλατέων ἀναθηματικῶν μνημείων καὶ τῆς μεγάλης τοξοειδοῦς βάσεως.

Ὡς ἐσημειώθη ἰδίᾳ περὶ τοῦ μνημείου *Λέντλον* (Ἄρχ. Ἐφημ. 1885 σελ. 104), παρατηρεῖται καὶ ἐνταῦθα ὅτι δὲν εἶνε πάντες οἱ στίχοι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου κεχαραγμένοι, ἀλλ' ἔνιοι αὐτῶν ἐπὶ βαθύτερον γεγλυμμένου χώρου, ἀποξεσθείσης, ὡς φαίνεται, ἐπιγραφῆς προγενεστέρας. Ὑψος δ' ἔχουσι τὰ γράμματα τῶν μὲν τεσσάρων πρώτων στίχων 0.025, τοῦ δὲ ψηφίσματος σχεδὸν 0.01 καὶ τοῦ τεχνίτου 0.015-0.02.

Ὁ παρὼν Φούριος εἶνε, φαίνεται, ὁ ἐπὶ Καίσαρος μέρος τῆς Ἑλλάδος ὑποτάξας.

Τῆς ἀναθέσεως γράμματά τινα, ὡς καὶ ἐν τῷ κειμένῳ δηλοῦται, ἐλλείπουσιν. Ἐν δὲ τῷ ψηφίσματι (στίχ. 2) μεταξὺ τῶν συλλαβῶν *τε* καὶ *λει* τῆς λέξεως *διατελεῖ* παρεμπίπτει ἐξηλειμμένων δύο γραμμάτων χώρος περιττός· τοῦτ' αὐτὸ δ' ἐγένετο καὶ κατωτέρω (στίχ. 5) ἐν τῇ λέξει *ισοπέλαια* μεταξὺ τοῦ αὐτοῦ *τε* καὶ *λει*.

Περὶ δὲ τοῦ τεχνίτου Σιμάλου, ὡς καὶ περὶ τῶν λοιπῶν ἐν Ἀμφιαρείῳ ἀπαντώντων ὀνομάτων τεχνιτῶν, πραγματεύεται τὸ ἀρτιφανές ἀξιόλογον σύγγραμμα τοῦ Εἰμ. Löwy, *Inschriften griech. Bildhauer*.

B. I. ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΚ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ

Ἐπὶ στήλης μικρᾶς, λίθου στακτόχρου, φερούσης ἀέτωμα, γράμμασι τῶν καλῶν χρόνων·

Φίλινα
Πρασίωνος
θυγάτηρ

ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν, γυνὴ ἀνάγλυπτος, καθημένη ἐπὶ ἔδρας καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ βλέπουσα. Ἔργον ἄτεχνον καὶ πενιχρὸν ἐκ τῶν διὰ τοὺς πολλοὺς ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις ἐτοιμῶν.

Ἡ στήλη αὕτη εὐρέθη πρὸ τεσσάρων περιπόου ἐτῶν ἐν *Κιάζη*, ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἐλευθερωῶν, ἀκριβῶς ἐν ἧ' θέσει ὠκοδόμηται νῦν ὁ νέος ξενὼν Μελετίου Μιχαλάκη, παρὰ τὸν στρατῶνα. Περὶ δὲ τὴν θέσιν ταύτην ἀνεσκάφησαν ἀπὸ ἐτῶν πολλοὶ τάφοι, συνήθως ὑπὸ τεσσάρων ἀκατεργάστων λιθίνων πλακῶν περιπεφραγμένοι καὶ μικρὰ καὶ εὐτελεῖ κτερίσματα περιέχοντες. Ἐνωκοδόμηται δὲ νῦν ἡ στήλη ἐν τῷ ἀνατολικῷ τοίχῳ τοῦ ἐν Μάνδρα τοῦ δήμου Ἐλευσίνος νεοκτίστου ἐργαστηρίου τοῦ ξενοδόχου, κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς εἰς Θήβας ἀγούσης γωνίαν.

Ἐν *Μεγάροις*· ἔξω τῆς οἰκίας Κωνσταντίνου

Κίρκη, ὑπὸ τὸν δημοτικὸν στρατῶνα τῆς χωροφυλακῆς πρὸς ΝΔ., ἀνεκαλύφθη κατὰ Ἰούλιον 1885 ὑπὸ τοῦ οἰκοδεσπότη, σκάπτοντος, φρέαρ ἀρχαῖον ὕδατος ποσίμου, διὰ πάρου λίθου κανονικῶς ἐκτισμένον, μετὰ στομίου ἐπιθέτου, στενοτέρου μὲν κατὰ τὸ χεῖλος, προβάδην δ' ἀνοιγομένου πρὸς τὰ κάτω μέχρι τοῦ πλάτους τοῦ φρέατος. Εἶναι δὲ τὸ στόμιον λελαξευμένον ἐπὶ λευκοῦ τετραγώνου λίθου, προδήλως εἰς ἄλλο τι χρησιμεύσαντος ἐν ἀρχαιοτέροις ἔτι χρόνοις, ὡς δείκνυσι καὶ ἡ ὑπὲρ τὸ χεῖλος αὐτοῦ ἐπιγραφὴ.

ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣ

Η Ρ Ε Α

Ο (στόμιον)

Ἐν τοῖς αὐτοῖς δὲ χώμασιν εὐρέθη καὶ λεπτὸν θραῦσμα λευκοῦ λίθου ἐνεπιγράψου περιέχον τὰ λείψανα πέντε στίχων ὧδε·

Η Σ Ρ Α Ι

Δ Α Λ Ι Ο Υ Κ Ε Λ Ε Υ

Κ Υ Κ Λ Η Μ Α Θ Η

Α Ι Ρ Ε Ι Μ Π Ρ Ο Σ Ε Ι Π

Ε Υ Τ Υ Χ Ω Μ Π Α Η

Τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης τὰ μὲν γράμματα, ἀπολήγοντα εἰς γλωσσίνια, δεικνύουσι χρόνους ταπεινούς, ἀλλὰ τὰ ἐν δ' καὶ ε' στίχῳ ΑΙΡΕΙΩ καὶ ΕΥΤΥΧΩΜ, ἀντὶ αἰρεῖν καὶ εὐτυχῶν ἀρχαιοπρεπῆ. Ἄν δὲ μὴ ἔχωμεν πρὸ ὀφθαλμῶν, ὡς δύναται τις νὰ υποπτεύσῃ, λείψανον ἐμμέτρου ἐπιγράμματος ἐν δωρικῇ διαλέκτῳ, οἷα προσῆκε πάντως τοῖς Μεγαρεῦσι, τὸ ἐν τῷ β' στίχῳ δαλίον ἐμφαίνει ἴσως ὅτι καὶ τὸ μεγαρικὸν μηνολόγιον περιεῖχε μῆνα Δάλιον, πράγμα περὶ οὗ ἐγὼ τοῦλάχιστον οὐδεμίαν ἔχω ἄλλοθεν εἶδησιν.

Ο Ν + Η Π Ο Λ Ι
 \ Τ Η Σ Ο Ι Κ Ο Υ Μ
 † Θ Ε Ν Τ Ο Σ Τ Ο
 Υ Ζ Ω Σ Ι Μ Ο Υ

ον + ἡ πόλις
 τῆς οἰκουμ(ένης)
 η)θέντος το
 ; κυροῦ Ζωσίμου.

Τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἔκτυπον χάρτινον ἔλαβον ἐκτειχίσας τὸν ἐφ' οὗ ἐπιγράφεται λευκὸν λίθον ἐκ τοῦ οἰκίσκου τοῦ ἱερέως Α. Παππαγγελῆ ἐν Γερμανῶ (1), παρὰ τὴν Ἀκρόπολιν καὶ τὸ μακρὸν τεῖχος τῶν Αἰγιοσθένων, ἔνθα καὶ εὔρεθη. Καὶ ἡ κολοβή δὲ αὕτη ἐπιγραφή, πρὸς τοῖς ἄλλοις τοῖς μέχρι τοῦδε γνωστοῖς τεκμηρίοις, ἀποδεικνύει ὅτι, καὶ ἐπὶ Βυζαντιῶν κατοικουμένη, εἶχε σημασίαν τινὰ ὡς στρατηγικὴ ἐπὶ τοῦ κορινθιακοῦ κόλπου θέσις ἢ τῶν Αἰγιοσθενιτῶν ὀχυρὰ πόλις.

Πρὸ τοῦ ἄρθρου τῆς ἐν τῷ β' στίχῳ φαίνεται σωζόμενον τὸ δεξιὸν στέλος Α, ὡς καὶ πρὸ τοῦ θέντος τοῦ γ' στίχου διακρίνονται ἴχνη Η. Καὶ πιθανὴ μὲν μοι φαίνεται ἢ ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Α. Κουμανούδη ὑποδειχθεῖσά μοι συμπλήρωσις « σωτῆρα) τῆς οἰκουμένης . . . ἐπιμελη)θέντος τοῦ στρατηγού τῆς

(1) Οὕτως ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν περιοίκων τὸ μέρος, Γερμανός, καὶ οὐχὶ Γερμανός.

πόλεως», κατὰ τὴν ἐν C. I. G. τοῦ Bæekh ὑπ' ἀρ. 1079 μεγαρικὴν ἐπιγραφὴν. Ἀμφίβολος δὲ λίαν ἢ ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ συμπλήρωσις Αἰγιοσθενιτῶν, εἰς ἣν ἀπ' ἀρχῆς ὁ νοῦς μου ἐτρέπη, καὶ οὐδὲν ἀπίθανον τὸ σωζόμενον ἐν ἀρχῇ τοῦ α' στίχου ΟΝ, ν' ἀποτελεῖ τὴν κατάληξιν ἐνικῆς αἰτιατικῆς δηλούσης τὸ ὄνομα τοῦ διὰ τῆς ἐπιγραφῆς τιμωμένου προσώπου ἢ τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ. Ἐν δὲ στίχῳ δ' συνεπλήρωσα κυροῦ (ἢ λέξις ἀπαντᾷ κατὰ τὸν 5^{ον} μ. Χ. αἰῶνα), καταληφθεὶς ὑπὲρ τὸ μέτρον ἴσως ὑπὸ βυζαντιοῦ ζήλου· ἀλλὰ δύναται τις καὶ νὰ υπονοήσῃ ὅτι ἔκειτο ἐκεῖ τὸ ἄρθρον τοῦ, δηλοῦν ὅτι ὁ στρατηγὸς τῆς πόλεως δὲν ὀνομάζετο Ζώσιμος, ἀλλ' ἦν υἱὸς Ζωσίμου. Ζώσιμος praefectus Epiri ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Βαλεντινιανὸν καὶ Βάλεντα (364-378 μ. Χ.) ἀναφέρεται ἐν τῷ Θεοδοσιανῷ Κώδικι VI. 31 XII. 10.

Ἐν τῷ νοτιοανατολικῷ, τῷ καὶ σχεδὸν ἀκεραίῳ πύργῳ τῆς τῶν Αἰγιοσθένων ἀκροπόλεως, ἐπὶ λίθου λευκοῦ τετραγώνου νεωστὶ (φθινόπωρον 1884) ἐξαχθέντος ἐκ τοῦ μεταγενεστέρου (βυζαντιακοῦ) τοίχου, τοῦ χωρίζοντος εἰς δύο τὸ ἔνδον τοῦ πύργου, ἀνέγνων τὴν ἐπομένην ἀνέκδοτον ἐπιγραφὴν·

Μ Ε Λ Ι . Σ Α
 Μ Ε Λ Ω Ν Ο Σ

Μέλι(σ)σα Μέλωνος, προδήλως ἐπιτυμβία

Ἡ ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει τῆς ἐφημερίδος ταύτης (1885, 6' σελ. 127) δημοσιευθεῖσα μεγαρικὴ ἐπιγραφή προεξεδόθη ὑπ' ἐμοῦ ἐν τῷ Παρνασσῷ (ἔτος 1882 σελ. 856-857) μετὰ διαφόρου ἀναγνώσεως τοῦ ὀνόματος τῆς ἱερείας ΟΠΤΕΛΛΙΑΝ ΦΙΛΑΝ ΟΥΙ. καὶ μετ' εἰδήσεων περὶ τε τοῦ τόπου τῆς εὑρέσεως τῆς ἐπιγραφῆς καὶ περὶ τοῦ τόπου τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἐλλείποντος τμήματος αὐτῆς.

Σ. Ν. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ.